

Scénář pro audioreportáž z rozhovoru s pamětníkem Vladislavem

Součkem

Zpracovali:

Martina Ulrichová, Kristýna Jurčíková, Nela Komárková a Mgr. Jan Chvojka

Základní škola Kolín V, Mnichovická 62

Martina Ulrichová

00:00 – 00:29

V pátek, v prvním prosincovém dni, jsme se vydali na okraj Kolína za pamětníkem a „pétépákem“, panem Ladislavem Součkem. Narodil se 14. ledna 1930. Pocházel ze živnostnické rodiny a i jeho první zaměstnání v roce 1948 v Kolíně na náměstí v obchodě s cukrovinkami, čokoládou, kávou, čajem a likéry, U Kulíků.

Vladislav Souček

00:29 – 02:15

A přišlo mi povolání na vojnu a to bylo do Orlové. Já v té době nevěděl ani kde Orlová je a co to znamená. A jen jsem vlezl do vlaku, ten právě jel na Ostravu, ani to mi moc neříkalo. No zkrátka v tom vlaku ti kluci pražští, ti byli informovaní asi trochu lépe, jsem zjistil, že jsme jako branci, který jedeme na vojnu do dolů. Tak jsme tam přijeli a já jsem se najednou objevil u jednotek PTP – tak tomu říkali – Pomocné technické prapory se to jmenovalo oficiálně. To je těžká práce, postavěj most a silnice, takové věci pro ty řadové vojáky, kteří jsou určeni pro to, aby bojovali. A za měsíc potom co jsme tam přišli, naučili nás chodit, zdravit a pak jsme maširovali do dolů. Bez nějakých velkých školení, nic. Vyfasovali jsme lopaty, takovou motyčku – té se říkalo „kilov“ a už jsme jeli dolů. Tak jsme tam přišli, abychom začali novou činnost toho dolu, který byl po výbuchu. A každý den jsme museli nakopat a dopravit na povrch, norma byla na hlavu a na jednoho pracovníka, sto metrů. A dokud se nevytěží, tak se nahoru nejede.

Nela Komárková

02:15 – 02:23

Odcházeli jsme. V hlavě nám běhaly desítky dojmů a myšlenek z historie, které nám pan Souček nasadil do hlavy.